

To napadlo tebe

Vladimír Merta

Moje láska byla hezká, voněla po ovoci
smála se jako hvězdy do tmy.
Za deště jsme běhali po ulicích bosí
V sandálech z voňavého líka (jako Ježíš Kristus).

R: Nosili jsme dlouhou cestou květináče k loužím,
měli z toho dlouhou dobu dobré pocity.
Kdo pláče zaprodal se lásce, to napadlo tebe.

Postavil jsem ti dům z pomerančových snů
a z vůně borovicové kůry.
Uprostřed náměstí naproti parku,
jako kalendář stál všude tam, kde jsem tě čekal.

R: Ale láska má kolečka stejně jako vítr,
každý den ji skutálí z nebe někam jinam.
Kdo pláče, ten to neví, to napadlo tebe.

Z kapes nám padala barevná sklíčka,
spali jsme věčně v trní jako tuláci.
Po létech jsem pochopil, jak jsem ti ubížil
jenom proto, abych tě potom spasil.
Láska má kolečka stejně jako severní vítr,
každý den ji skutálí z nebe někam jinam.
Kdo pláče vysmívá se lásce, to napadlo tebe.
Kdo pláče vysmívá se lásce, to napadlo tebe.

Jména prázdninových lásek žloutnou v novinách,
umělé květiny voní, kvetou a vadnou.
Je to divný zvyk tleskat v rozsvíceném sále,
a být v černém, včerejší den dnešním skončí.
Je to divný zvyk tleskat v rozsvíceném sále,
a být v černém, včerejší den dnešním skončí.